

HEIRLOOM
center for art and archives

Things Change Anyway: Trying, Feeling
MC Coble & Louise Wolthers

2.11 2024 – 1.2 2025

Things Change Anyway: Trying, Feeling

MC Coble & Louise Wolthers

Af Stine Hebert og Johanne Løgstrup, HEIRLOOM center for art and archives

Dette efterår åbner HEIRLOOM to udstillinger parallelt: MC Coble & Louise Wolthers projekt *Things Change Anyway: Trying, Feeling* i vores egne lokaler i Sølvgade samtidig med HEIRLOOM kuraterer gruppeudstillingen *Ung dansk fotografi 2024* på Fotografisk Center. De to udstillinger er tematisk forbundet i en fælles undersøgelse af historiefortællingen som en ikke-lineær temporalitet.

Things Change Anyway: Trying, Feeling tager udgangspunkt i et samarbejde mellem billedkunstner MC Coble og kunsthistoriker og kurator Louise Wolthers om forskellige former for metamorfoser i livet, kroppen, relationer og naturen. Coble og Wolthers, som også danner par privat, har i 2023 realiseret en kunstnerbog baseret på deres omfattende private fotoarkiv over udviklingen af deres parforhold og fælles levede liv, og HEIRLOOM har inviteret parret til at udfolde dette materiale til en udstilling.

Udstillingen præsenterer fotos, tegninger, video- og filmmateriale, tekst, fundne objekter, og tekstilværker, og installationen af de forskellige elementer fletter sig tæt sammen i indfiltrerede betydningslag. Installationen viser kompleksiteten i at adskille igangværende forandringsprocesser fra hinanden, og hvordan queer samliv, selvvalgte familiestrukturer og ikke-menneskelige slægtskaber, åbner op for nye tilknytningsmuligheder.

Tematisk undersøger udstillingen den evige bevægelse i livets forandringsprocesser. Et nedslag er Cobles pågående kønsaffirmation som nonbinær trans*, der inkluderer kirurgi, belastende møder med det svenske sundhedssystem og forskellige former for mental heling og pleje. Parallelt med at Wolthers gennemlever de hormonelle udfordringer, som følger med overgangsalderen og den uundgåelige aldring.

Things Change Anyway: Trying, Feeling åbner op for et personligt arkiv og et privat fotoalbum, der indeholder en billeddagbog over in-time stunder og en række hverdagsituationer. Samtidig manifesterer værkerne også en vigtig synliggørelse af, hvor forskelligt samfundet

håndterer de forandringsprocesser tilværelsen bringer, alt afhængigt af hvor normativt og genkendeligt de udspiller sig.

Publikationen *Things Change Anyway* har vundet en række priser bl.a. årets kunstpublikation af AICA – kunstkritikernes forening samt Årets fotobog 2024 i Sverige.

Biografier

Louise Wolthers (hun/hende) har siden 2012 været forskningsleder og kurator ved Hasselbladstiftelsen i Göteborg. Wolthers er Ph.d. i kunsthistorie fra Københavns Universitet med en efterfølgende post. doc. fra Statens Museum for Kunst. Wolthers publicerer regelmæssigt tekster i bøger og internationale tidsskrifter og kuraterer udstillinger om fotografi, samtidskunst og visuel kultur. Pt arbejder hun på det flerårige forsknings- og udstillingsprojekt *Bugs & Metamorphosis: Glitching Photography*.

MC Coble (de/dem) er billedkunstner baseret i Gøteborg og arbejder primært med performance, fotografi og tegning. Udover sin egen praksis, som oftest har et trans*/queer-aktivistisk fokus, indgår Coble også i kunstneriske samarbejder, bl.a. senest med gruppen P*D*A* (Public* Display* of Actions*). Coble har tidligere været senior lektor på Valand Kunstakademi og professor på Det Fynske Kunstakademi.

Things Change Anyway: Trying, Feeling

MC Coble & Louise Wolthers

By Stine Hebert and Johanne Løgstrup, HEIRLOOM center for art and archives

This autumn, HEIRLOOM presents two parallel exhibitions, opening MC Coble & Louise Wolthers' project *Things Change Anyway: Trying, Feeling* in our own space on Sølvgade, while also curating the group exhibition *Young Danish Photography '24* at Fotografisk Center. These exhibitions are thematically linked through a shared exploration of storytelling as a non-linear temporality.

Things Change Anyway: Trying, Feeling is a collaboration between artist MC Coble and art historian and curator Louise Wolthers, exploring various forms of metamorphoses in life and of the body, relationships and nature. Coble and Wolthers, who are also a couple, created an artist book in 2023 based on their extensive private photo archive, documenting the evolution of their relationship and shared life, and HEIRLOOM has invited the couple to unfurl this material in an exhibition.

The exhibition presents photos, drawings, video and film material, text, found objects and textile works, all intricately woven together into entwined layers of meaning. The installation highlights the complexity of disentangling ongoing processes of change, and how queer relationships, self-chosen family structures and non-human kinships open up new possibilities for connection.

Thematically, the exhibition explores the perpetual movement of transformations. One key focus is Coble's ongoing gender affirmation as a non-binary trans* person, which involves surgery, difficult encounters with the Swedish healthcare system and various forms of psychological healing and care. Meanwhile, Wolthers faces the hormonal challenges of menopause and the inevitable process of aging.

Things Change Anyway: Trying, Feeling opens a personal archive and private photo album, offering a visual diary of intimate moments and everyday situations. At the same time, the works also make manifest just how differently society responds to life's transformative processes, depending on how normative and recognisable they appear.

The publication *Things Change Anyway* has won several awards, including Art Publication of the Year from AICA – the International Association of Art Critics, as well as Photo Book of the Year 2024 in Sweden.

Biographies

Louise Wolthers (she/her) has been the research manager and curator at the Hasselblad Foundation in Gothenburg since 2012. She holds a PhD in art history from the University of Copenhagen and completed a postdoctoral fellowship at the National Gallery of Denmark. Wolthers regularly contributes to books and international journals and curates exhibitions featuring photography, contemporary art and visual culture. Currently, she is working on the multi-year research and exhibition project *Bugs & Metamorphosis: Glitching Photography*.

MC Coble (they/them) is an artist based in Gothenburg, working primarily with performance, photography and drawing. In addition to their own practice, which often centres on trans*/queer activism, Coble also engages in artistic collaborations, most recently with the group P*D*A* (Public* Display* of Actions*). Coble has previously worked as senior lecturer at HDK-Valand and as professor at Funen Art Academy.





Uddrag af voice-over fra videoværket *Trying, Feeling*, baseret på Louise Wolthers' essays i bogen *Things Change Anyway* (2023)

MC har altid taget mange billeder. Jeg har altid elsket fotografi. Vores professionelle og private liv og kommunikation er fyldt med billeder. Fotografier fra MCs performances var det, som i sin tid førte os sammen, og vi bliver ved med at tage, udveksle og tale om billeder. Set udefra virker de fleste nok ikke særligt bemærkelsesværdige — mange af dem er næsten visuelle klichéer. Men vi leger og tænker og husker med fotografi. Med dets magi og dets realisme. Med den tvivl, det kan udtrykke.

Vores billedarkiv dokumenterer kropslige forvandlinger, som er vævet sammen med andre former for forandring, der sker i, mellem og omkring os. Vi udveksler, opdager og forholder os også til andre arkiver: værker af kunstnere, vi beundrer, fotografier, der har formet vores syn, og historiske billeder.

Vi tænkte på historiske repræsentationer af ikke-normative kroppe og queer-personer, da vi begyndte at fotografere MCs fysiske forandringer mere udførligt omkring tidspunktet for deres topoperation. MC var bekymret for, om jeg ikke længere ville være tiltrukket af dem efter operationen. Men gennem vores fotosessioner bliver de forsikret om, at jeg er det.

Selvom vi dokumenterede forberedelserne, opholdet på det tyske hospital og det efterfølgende bedringsforløb for selv at huske processen, var det aldrig vores hensigt at vise billederne som en kronologisk fortælling, der indikerer en lineær udvikling: før, under og efter. Sådan følte 'processen' ikke for os. Det er ikke muligt at pege på et 'hvornår' eller 'hvorledes' en forandring eller transformation begynder. Vores billeder opererer med en anden tidslighed end lægernes eller videnskabens fotografiske visualiseringer, og i en anden modus end den konventionelle, populære fortælling om at springe ud og transitionere.

Samlingen af 'medicinske' billeder af MCs krop består af de fotografier, kirurgen tog af deres overkrop, og vores egen efterfølgende dokumentation—af alt fra kirurgens aftegninger på MCs bryst til bandagerne, der skiftes, og stingene, der fjernes. De sorte streger og noter som '9 cm' skrevet med tusch på MCs bryst minder mig om de linjer, der tegnes på

analoge fotografier for at vise, hvor de skal beskæres, som jeg så ofte ser i billedarkiverne. Det 'originale', ubeskårede fotografi er ikke sandheden, men blot én udgave af den.

...

Fire gennemsigtige slanger fører en tyk, blodig substans ud af MCs nyopererede overkrop. Mens deres bryst er bundet ind efter operationen, gemmer slangerne på et løfte om det, der endnu er skjult under bandagerne. Den røde væske er en blanding af blod og pus og anden materie, der flyder uregelmæssigt fra sårene. Slangerne er forbundet til gennemsigtige flasker, som MC bærer rundt på hospitalet i en hjemmelavet stofpose, sygeplejerskerne har været så søde at komme med. Jeg bliver pludselig mindet om de plastikdrikkedunke fra min barndom, som vi tog med på udflugter og picnics, og jeg kan ikke lade være med at forestille mig, at indholdet er solbærsaft. Sammen inspicerer vi den langsomt pulserende substans, der presser sig gennem slangerne og fylder flaskerne—på én gang fascinerede og frastødte. Det er som en vag gentagelse og forlængelse af processen med at fjerne uønskede dele af MCs krop, så noget nyt kan opstå. Efter nogle dage er væsken fra sårene aftaget, og flaskerne er ikke længere nødvendige. Vi er næsten triste over at sige farvel til dem—som noget, vi havde plejet og passet på.

Snit er efterfulgt af ar, nogle gange sting, nye formationer på huden, helende modificeringer. Jeg tænker på at skære og sy som billede på ændringer i sociale og følelsesmæssige relationer. MC og jeg er heldige at være omgivet af venner og et queerfælleskab, som vi har syet sammen til en tilvalgt familie. Denne familie af venner er ikke forbundet af blod i genetisk forstand, men holdt sammen gennem blodet, sveden, tårerne og glæderne som deles i ikke-normative oplevelser, kampe og fejring.

Jeg er opvokset uden at vide, at jeg var adopteret. Jeg lignede alle andre i min familie og fandt først som 30-årig ud af, at jeg var født af en finsk kvinde og havde tilbragt mine første seks måneder på et dansk børnehjem. Jeg har stadig ikke mødt min biologiske mor, og det kommer jeg nok heller aldrig til. Det har jeg forliget mig med. Noget blev brudt, men andre forbindelser opstod. Denne slags 'konstruerede' rødder er mobile og ikke-hierarkiske, og de forbinder os med andre væsner. De queer ruter danner et fleksibelt og inkluderende netværk af omsorg og kærlighed, som rækker ud over den konventionelle kernefamilie.

Slangerne fra topoperationen forbinder mig med MC, med deres smerte og lindring. De er blodlinjer, der manifesterer vores bånd som hinandens tilvalgte familie. De er nye rødder mellem os og potentielle stier i nogle af de fremtidige rejser, vi skal tage sammen.

...

Da MC begyndte at tage testosteron, fotograferede vi processen med at smøre den dyrebare gel på de anbefalede steder på kroppen. Måske var det, fordi behandlingen foregik uden opsyn fra sundhedssystemet, at vi følte et større behov for at dokumentere den nøje. Testogelen blev købt af en anonym allieret fra det lokale trans*miljø, fordi MC efter flere år på ventelisten hos den regionale kønsidentitetsklinik endnu ikke var blevet tilset af en læge, som kunne udskrive den lovligt.

Samtidig med at MC begyndte på testosteron, trådte jeg ind i overgangsalderen. Mine østrogenniveauer faldt, mens MCs testosteron steg. Det var, som om vores kroppe kønshormoner spejlede hinanden i en slags dialog, hvoraf kun sporene kunne ses: hedeture, rødme i ansigtet, mit muskeltab og MCs muskelopbygning. De hormonelle forandringer viste sig også i nye kropslige koreografier og hverdagens rekvisitter. Lige efter operationen sov MC med en stor, slangelignende pude, der holdt deres krop på plads, mens jeg havde brug for særlige lagner og kølige klude på grund af nattesved. Ændringerne i vores hormonbalance kom til udtryk gennem lugte, kropsfysik, humør, lyst, hud og stemme. Men MCs transformation manifesteres langt mere tydeligt end min, hvilket også afspejler den generelt øgede synlighed af trans* og nonbinære kroppe—og cis-kroppens modsvarende privilegium, nemlig evnen til at falde i ét med mængden.

...

Det meste af vores fotografering i naturen anspores af planter, svampe, insekter og andre fantastiske ikke-menneskelige væsner, som vi støder på. Hvad kan vi lære af naturen om køn og seksualitet? Først og fremmest forundring. Mange planter og dyrearter kan beskrives som interkønnede, mange svampe har tusindvis af køn, og de fleste insekter er polyamorøse. Da vi mødtes, foruroligedes jeg af MCs store begejstring for insekter og edderkopper, som jeg har frygtet siden barndommen, og som ofte har givet mig panikanfald og mareridt. Men nu værdsætter jeg deres tentakulære anderledeshed, ligesom jeg gør med søstjerner og blæksprutter. Tentakler føler sig frem, undersøger, rører og peger.

...

Gennem årene har vi skabt adskillige fotoserier i naturen. En af dem består af hundredvis af billeder af at tisse udendørs—en slags flugt fra den konstante kontrol som nonkonforme personer som MC oplever i kønnede rum som toiletter. En anden serie viser MC posere mod en farverig himmel. En minimalistisk performance for kameraet som en visuel måling af, hvor højt MC kunne løfte armene før og efter deres topoperation. Uden kontekst kunne den mørke silhuet være en tvetydig skikkelse, en hybrid eller et monster. Hvem—eller hvad—signalerer de til? Armene i vejret synes at udtrykke både glæde og hjælpeløshed, sejr og overgivelse.

...

Alle har billeder, der aldrig er blevet taget, gemt i deres mentale fotoalbum. Episoder og begivenheder som ikke kunne fanges på kamera, men som delvist erindres som billeder. For mennesker, der oplever varierende grader af kønsdysfori—eller som blot har en varierende kønsidentitet—kan gamle familiefotografier være smertefulde at se på, og de har måske undgået kameraet i store dele af deres liv.

Den dokumentariske værdi af et fotografi eksisterer kun i visse øjeblikke. Der er billeder, der aldrig blev taget, fordi øjeblikket aldrig fandt sted. Jeg har for eksempel ingen billeder af min biologiske mor. Og der er mange andre billeder, der endnu ikke er taget: fremtidige fotografier. Nye historier og sandheder, der skal afprøves og udfordres. Fikseses og sættes fri.

I både vores professionelle arbejde og vores private passion for fotografi er MC og jeg blevet meget bevidst om mediets mange visuelle udtryk og de faldgruber, der følger med dets magt til at indramme, overvåge og udstille. Nogle af vores egne fotografier er slettede, nogle er gået tabt, og andre er endnu ikke fundet. Men generelt drages vi mod kameraet, når det repræsenterer den andens blik—blikket af en elsker, partner og ven.

Excerpts of voice-over from the video *Trying, Feeling* based on Louise Wolther's essays in the book *Things Change Anyway* (2023)

MC has always photographed a lot. I have always loved photography. Our professional and private lives and communications are full of images. Photographs from MC's performances are what initially connected us and we still constantly take, exchange, and talk about pictures. For an external viewer most of them probably convey nothing special, many of them even verge on visual clichés. But we play and think and remember with photography. With its magic and its realism. With the doubts that it can convey.

Our image archive documents bodily transformations, which is interwoven with other kinds of changes occurring in, between, and around us. We also exchange, discover, and relate to other archives: The works by artists we admire, photographs that have formed our views as well as historical imagery.

We were thinking about the historical representations of non-normative bodies and queer people when we started photographing MC's physical changes more meticulously around the time of their top surgery. MC had been worried that I wouldn't find them attractive after the surgery. In our photo sessions they are reassured that I do.

Whereas we documented the preparations, the stay at the German hospital, and the recovery to remember the process ourselves, it was never our intention to show all these images in a continuous chronology, which would suggest a progressive linearity of before, during, after. 'The process' doesn't feel like that to us. There is no definite moment 'when' or 'how' any kind of change or transformation started. Our images operate in another temporality than the medical or scientific photographic visuality and in another modus than the conventional, popular narratives of coming out and transitioning.

The complex of 'medical' imagery of MC's body comprises the pictures the surgeon initially took of their torso and our own subsequent documentation – of everything from the surgeon's pre-op drawings on MC's chest to the band-aids and gauze being changed and stitches removed. The black lines and notes like "9 cm" drawn with a marker on MC's chest make me think of the lines drawn on an analogue photograph

indicating where to crop it, as I see so often in image archives. The 'original', uncropped photograph is not THE truth, it is just one version of it.

...

Four transparent tubes let a thick bloody substance float out of MC's newly operated torso. As their chest is bound up after the surgery, the tubes hold a promise of what is still hidden under the bandages. The red fluids are a mix of blood and pus and other excess matter, which float irregularly from the wounds. The tubes are connected to transparent bottles that MC carries around at the hospital in a homemade cloth bag kindly supplied by the nurses. I am suddenly reminded of the plastic drinking bottles from my childhood that we would take on trips and picnics and I cannot help imagining that the content is black-currant juice. Together we inspect the substance slowly pulsating and pushing through the tubes and filling the bottles – at once fascinated and repulsed. A vague repetition and extension of the action of removing unwanted parts of MC's body and of something new being formed. After some days, the liquids from the wounds have minimised and the bottles are no longer necessary. We are almost sad to see them go, as something to observe and care for.

Cuts are followed by scars, sometimes stitches, new formations on the skin, healing modifications. I think of cutting and stitching in terms of alterations of social and affective relations. MC and I are fortunate with our friends and queer community that we have also stitched together in a chosen family. The family of friends is not related by blood in the genetic sense but through the sharing of our blood, sweat, tears, and joys of non-normative experiences, struggle, and celebrations.

I grew up not knowing I was adopted, looking like everybody else in my family and only at 30 finding out that I was born by a Finnish woman and spent my first six months at a Danish orphanage. I still have not met my biological mother, and most likely never will. I have come to terms with that. Something was cut, but other connections formed. These kinds of 'constructed' roots are mobile and non-hierarchical and link us to other creatures. The queer routes form an expandable and inclusive web of care and affection beyond the conventional family unit.

The tubes from the top surgery link me to MC, to their pain and relief. They are blood lines manifesting our connection as each other's chosen family. They are new roots between us and potential routes in some of the future paths we will be travelling together.

...

When MC started to use testosterone, we photographed the process of smearing the precious gel on recommended parts of the body. Maybe the fact that these proceedings were unsupervised by the healthcare system prompted us to register it even more closely. The Testogel was bought from an anonymous ally in the local trans* community, since MC then still had not been seen by a doctor who could prescribe it legally, even after years of waiting in line at the regional gender clinic.

At the same time as MC started taking T, I entered perimenopause. My oestrogen levels were dropping while MC's testosterone increased. As if our bodies' sex hormones mirror each other in a dialogue of which we can only see the traces: hot flashes, a redness in the face, my muscle loss and MC's muscle gain. The hormonal and related changes also became evident in new bodily choreographies and everyday props. Right after the surgery, MC slept with a big, snake-like pillow keeping their body in place while I required special sheets and cool cloths due to night sweats. The changing balance of each of our body's sex hormones are manifested in odours, physiques, moods, desires, skin, voice. But MC's transformation is more manifestly visible than mine, reflecting the general heightened visibility of trans* and non-binary bodies and correspondingly the cis-gendered body's privilege and ability to blend in.

...

Most of our photographing in nature is prompted by plants, fungi, insects, and other amazing non-human animals we encounter. What can we learn from nature in terms of gender and sexuality? Wonder, first and foremost. Numerous plants and many animal species can be described as intersex, several fungi have thousands of sexes, and most insects are polyamorous. When we met, I was disturbed by the fact that MC had a passionate interest for insects and spiders, the fear of which regularly and since early childhood gave me panic attacks and nightmares. But now I appreciate their tentacular otherness similar to starfish and octopus. Tentacles are feeling and trying, touching and pointing.

...

Over the years, we have created numerous spontaneous photo series in nature. One consists of hundreds of documentations of the act of peeing outdoors, which relay an escape from the constant policing that gender-nonconforming people like MC experience in gendered spaces

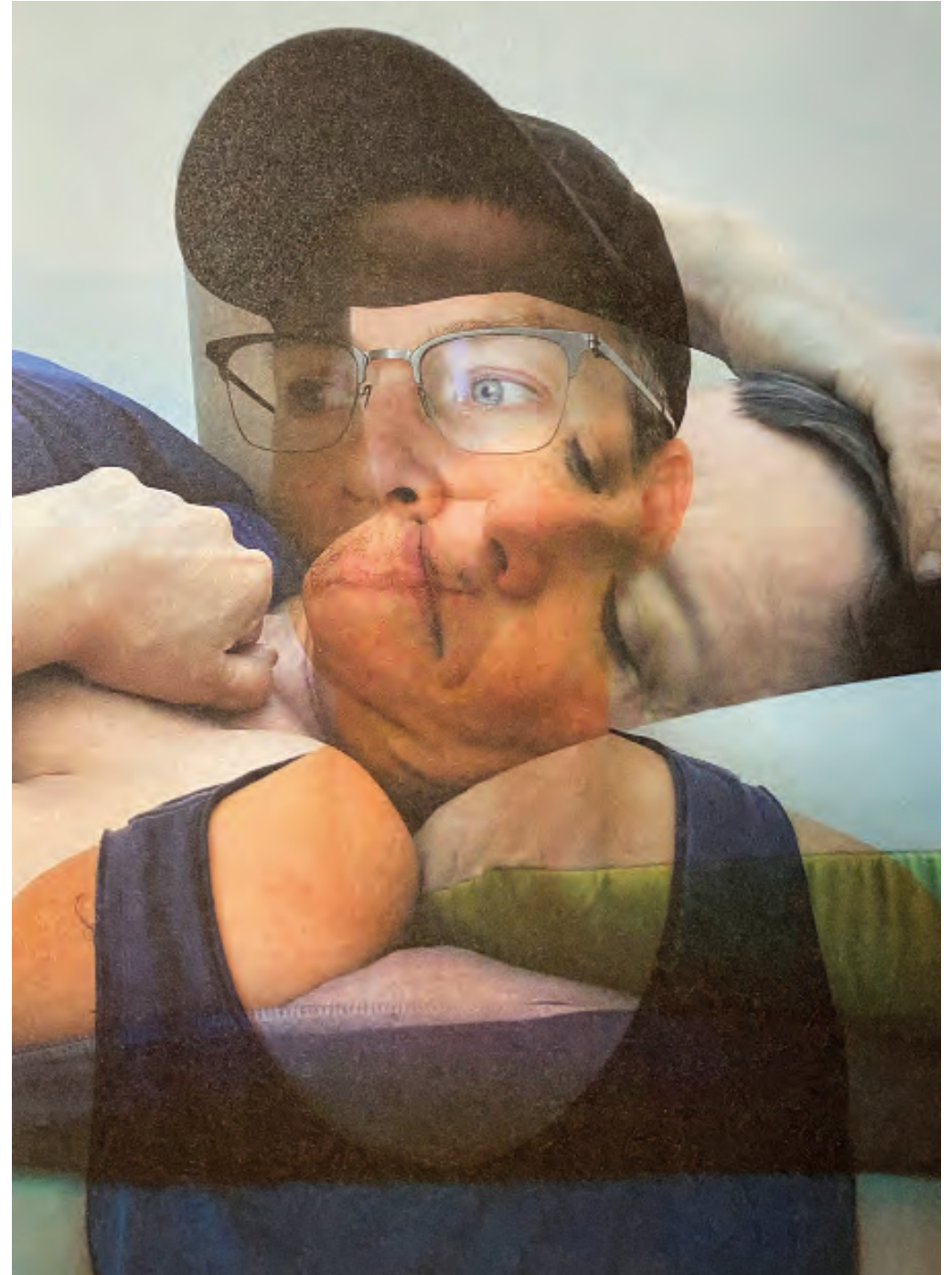
like bathrooms. Another series is MC posing against a colourful sky. A minimalist performance made for the camera as a visual measure of how high MC could raise their arms before and after top surgery. Taken out of context the dark silhouette could be an ambiguous figure, a hybrid or a monster? Who – or what – are they signalling to? The arms in the air seem to at once be indicating joy and helplessness – victory and surrender.

...

Everybody has pictures never taken in their mental photo album. Episodes and events that were not photographable but are partly remembered in images. To people experiencing various degrees of gender dysphoria – or simply with fluctuating gender identities – earlier family photographs can be painful to view, and they might have shunned the camera for a great part of their life.

The documentary evidence of a photograph only exists in certain moments. There are pictures never taken because the occasion never occurred. I have no photos of my birth mother, for instance. And there are many other pictures not yet taken: photographs to come. New stories and new truths to be tested and contested. Fixed and unfixed.

In both our professional practices and our private passions for photography MC and I have become so well acquainted with the medium's many visualities and the pitfalls of its power as framing, surveillance, exposure. Some of our own photographs are erased, and some are lost or not yet found. But in general, we are drawn to the camera when it represents the gaze of the other. Of a lover, partner, and friend.



MC Coble & Louise Wothers.
Fra projektet / From the project *Things Change Anyway*

Værklister / List of works

Things Change Anyway: Trying, Feeling
MC Coble & Louise Wolthers

Fotografiske værker 2010-2024 /
Photographic works 2010-2024
Fra projektet / From the ongoing project
Things Change Anyway

Serien inkluderer / The series include:
Sunset Signals (2014-2020)
Peeing in Nature (2010-2024)
Everyday Props (2019)
Toilet Signs (2010-2024)

Vitriner / Vitrines
Publikationer og andre tryksager /
Publications and other printed matter

Total Transvestitimus (Hirschfeld), 2022

Binding Ritual, Daily Routine, 2004 (60 min.)
Performance til videokamera / Performance for video

Blood Script, 2008
4 tryk med blod på akvarelpapir /
4 prints with blood on watercolour paper
Dokumentation fra 16 timers live performance, NYC /
Documentation from 16 hours live performance, NYC

Tekstiler / Textiles
Trying, Feeling, 2024
2 latex gardiner (vindue) / Two latex curtains (window)

1 Centimeter, 2024
Foto trykt på Azur-tekstil (vindue) /
Photograph printed on Azur fabric (window)
Pictures Never Taken (Family Quilt), 2024
Modificeret quilt (tekstil og genbrugt tobaksgarn
fra ca. 1900) / Modified quilt (fabric and recycled
tobacco twine from ca 1900)

Blood Lines, 2024
2 gardiner ophængt i rummet /
2 curtains in space
Fotografier trykt på Billingen tekstil /
Photographs printed on Billingen fabric

Tegninger på bord / Drawings on table
Nourish and Care For It, 2021
Chosen Family, 2021
Your Skin is an Organ, 2021
Movement Transitioning Between Bodies, 2022
A Space Where I Can Be, 2022

Fundne objekter / Found objects
Varierende dimensioner og materialer /
Varying dimensions and materials

Biograf / Cinema
Touching, Pointing (2024) (25 min.)
1 kanal video med lyd / 1 Channel Video with sound
Tekst / Text: Louise Wolthers
Stemmer / Voices: MC Coble, Louise Wolthers
Video: MC Coble, Louise Wolthers

Alle værker courtesy MC Coble & Louise Wolthers /
All works courtesy of MC Coble & Louise Wolthers

Denne publikation er udgivet i forbindelse med udstillingen / This publication is published on the occasion of the exhibition:

Obel Family Foundation, Council of Visual Arts, Copenhagen Municipality and the Swedish Arts Grants Committee.

Things Change Anyway: Trying, Feeling

Udstillingen rejser videre til Sune Jonsson Centrum för dokumentärfotografi,

Deltagende kunstnere / Participating artists:
MC Coble & Louise Wolthers

Västerbottens museum i Sverige i 2025 / The exhibition will subsequently travel to Sune Jonsson Center for Documentary Photography, Västerbotten Museum in Sweden in 2025.

Udstillingsperiode:
2. november 2024 –
1. februar 2025 /
Exhibition period:
November 2 2024 –
February 1 2025

MC Coble & Louise Wolthers ønsker at takke / MC Coble & Louise Wolthers wish to thank:
C.Y. Frostholt, Tina Enghoff, Kent Klich, Nina Mangalanayagam, Peter Altwang.

HEIRLOOM
center for art and archives
Sølvgade 36, st. tv
1307 København K /
Copenhagen K
www.heirloom-caa.org

HEIRLOOM
center for art and archives:
Direktør-duo / Co-directors:
Stine Hebert, Johanne Løgstrup

Udstillingen *Things Change Anyway: Trying, Feeling* i HEIRLOOM center for art and archives er støttet af Statens Kunstfond, Augustinus Fonden, Det Obelske Familiefond, Rådet for Visuel Kunst, Københavns Kommune, Konstnärnämnden / The exhibition *Things Change Anyway: Trying, Feeling* at HEIRLOOM center for art and archives is supported by The Danish Arts Foundation, The Augustinus Foundation, The

